

аглиון 261 פרשת רישב תשפ"ה

ר' ר' מברא אמר בא שנים לדין ואחד מהם הוא רך החני קשה קודם לשם שמעת דבריהם אפכ' לאם שמעה ואניך יווע' להיכן הדר נטהתה יובל לומר אין נוק לכט שמ' תחביב והוחקוק והוא יודרכ' אותו אך לאם שמעת בדריהם ואתה יווע' להיכן הדר נטהה לא אפ' אשר לוומר איני נוק קען וזה אמר לא תגזרו מפני איש' וזה עשו' בן קרחה דרש את הפסוק תגזרו מפני איש' ור' חנין מפרש לא תגזרו מלשון הכהנה של לא חכיניס דבירים מפני איש', הדברים ציריים לעתת את מי הם מעדרים לפמי כי הם מניינים ומי עתרד להפרע מהם שבחות השם יודע' שני האנשים אשר להם הריב לפמי' ה' והדיינים דעתו כי אין דין ולפמי' כי הם דנים שכחוב אלוקים נזב' בעדר' לכ' כי הדר' הושפט' ואמ' אל השופטים רוא' מה את עשיים כי לא לאם תשפטו' כי אם לה', ולפ' ז' אמר הדר' מה לוי ולצער הה ולומדים מהפהוק עמכם בדבר המשפט שאן לו לדין אלא מה שעיניו' רואות.

דבר יהודיה אמר בשם רב שמר דין לגבי ב齊עה הוא שאומרים לו איש פלוני אתה חיב איש פלוני אמר ואנור דהילבכ כי ירושע סב קורתה אך קשה שרב הונא והה תלמידו של רב הונא אמרת כשבה לא תרוץ אתם דין או פושה ויש לומר שם שאמר ר' הירושע בן קורתה מוצא לבעזוע לרונה

הרבנן שארשיות מדור הוא ראיון רשמי שנערך באחרונה בשושלת מלכי ירושלים. בירורו של הפקוס פוטר מושך ראיית מדור כדברי המונחים בששותת דינו של אדם זה על דבריו

אלא ואחד היה אמבר אשרו של השומע חרומו ושותק ובזבוקה שמתיקתו הולכים גמינו מה קשישא נזכר דמה לר' הגשר שהוא הרבה קצת הוא נהיה רבי יותר, ואכבי יתיר ותיר שומרת זיקת מורה ע"י דריש רגילה אדם כך המורה

לומדים מההפסנויות אלו במקביל מושבץ.

הצחצחו גול מילך שׁוֹבֵן ביה' יצ'ק דרש לפסוק בית דוד כה אמר ה' י'נו לבקר משפט ואחריו ואם לא אל תחאר, ו/or, ח'יא ר' בר אבא אמר בשם ר' מילימר מהפסוק אמר לחייב אתו והוא ר' בר ר' בר ל' הדרב עתחרת אשורה לך האמר ואם לא לא תאנו.

ריבכ'יל אמר ר' שעשרה שוכנים בדם קולר תלוי ואיזהו טוות ואינו מתרב. שהו שוכן בדם גם תלמיד שיושב לפני רבו ורווחה טוות ואינו מתרב.

הלהלמה בדקדוק נומרות מוקהה, שבסטריפה לפני רב אשיה היה אוסף את כל טבחי מה שאסיה כדי שייצא נסורת מקורה, והוא בפירושו מילוי של שיר ימי עתיק אשר שיר צהוב בפה של אחד מגדולי השירים העתיקים של ארץ ישראל.

ולן אסיפה כל עץ ורב אש מוסיף שאם זה במקום תחן לך ומן לך לא מעתה שכותב אצלך

הנישן את הרכבת בפקסן לא נישן את אלוהי כסף ואלוהי זהב ומשם עז יעשה ומפרש רב אש' שהחומרה לדין שבא בשbill כסף וזהב.

כלשנתבו את מושטוא חסידא בשบท הרוגל הוא היה אומר כי לא לעולם חוץ ואם גור לדורו

וְזַהֲרָה.

דך ה שנוב בבריתא שרדיינ' מומנות בג' והמומחה לרבים דן גם בחיה'יך ור'ע אמר כגן אינ' יכול לדרין יתדי', וכן אמר ר' ח'יא' בגין אינ' דן בחריד' והסתפקו האם הכוונה בגין אינ' שלמדת יהוד' וגם אינ' יכול להסבירה הוה טעם דמעתי' ובכלה'ו יש' שות' מושג גולאך דן ארך באיל' קבלת רשות דינו אינ' דין או אפלו' ביל' קבלת רשות', ולא כארה' יש' להוציא מה' שמר' ווואר' בגין אינ' דן דין רטעה ורב' יוסף אמר לו שאם קבלוחו עלייהם לא' יש'ם ואם לא' קבלוחו יש'ם ממשע שא' שהוא היה מדר' וכבר לי' קבלת רשות' דינו אינ' דין.

רב אמר שמי צחיה לדון וההפרט גם אם יתבהר רשות מabit ריש וווחא זמ"נ ואמר שמויל ופיטר שמכלב נ"ל לאי' מועל שמויל שווינו על פסקו לא' טור שבט מהוויה חס האשי הדינים המשכט בוא' חס מהווקק און בישט ומחוקק מבן גוריין אלו בני נוי של הול שמלמודים גלוויות שבכבל שודדים את ישראל בשפט ומחוקק מבן גוריין אלו לבל ווש כויה מהה שורה בר כוכב ר' דין וטענה ובאי' חיא ואמר לו שאם קבלו עלה לא' שלם ואם לא' שלם, ולכאורה רבה בר חנה קיביל רשות בא' אלל שמעש שוכלה שי' לא' מועליה להבל, אך קראה שכשוכה בר ובו נחלה עס' בית ריש גלוות הוא מאיר להם לא לקחתי רשות מכוכם אלא מבאי מורי שקיביל מרוב ר' חיא ו/or' חיא מרב, יש לומר שהוא ר' העמיד אותו בדרבנן, ומה שרכבה בר חנה קיביל רשות הוועיל לו לעיירות שעמדות על הכלובים, וויה יודה' דין היא שיכשוכה בר חנה קיביל רשות וויה יודה' דין ויריו בכורות איילן שרוב ר' קיביל הוא אמר שי' חיא ברכות ליטור וגה שי' חיא קרא לר' בן אחיל ורכבה בר חנה בן אחותין לומר שכ' היה מעשה שהרי שנינו שאיבנו וחנה שלוא ומרתא ו/or' חיא חולם בגין אמר ברacha כרלא מכפפי, יש' לומר שר' דוד בן אחין גם בס' חותול ו/or' חיא ר' ורבה בר ח' ר' קבון אחותה, עד' יעד' מעד' ש' קרא לו אחותה עלי שם המכון, שכחוב אמר לומד לא' ייר' בכורות אין לומר שאינן יהי' שיב' חכם הרי אמרנו שרווא חכם בדור ואין לומר שאינו בקי במומיס שחריו וב' אמר שהיא יש' י"ח חדש אצ' רועה בהמה לדעת מהו קום קבוע ומוה מום עובר, אלא ש' לומר שהה כדי להקל כבדו לרובה ברונה, עוז' בושג'ל שרב בקי אנד והוא יכול להתרה גם מה השווים שאין לתהיר ייבוכו לומר על מומיס נופיס שרב תיר' תיר' בהם, ויש' להקשוש במה שאמור יורה יהי' הר' אם הא לא מד ראי' מדע' וויא ציר' ליטול' רשות, ולומר ממש מעשה שהיא שנסניינו שרבי החל למקומו אחד וויה שם מגבים עיסותיהם בטומאה אמר להם מפני מהו אם מגבים בטומאה אמרו לו שיתלמיד אחד בא והורה להם שם' בעזב' לא' כבשווים והוא דרש להם מה' ביצים' והם הבינו צ'ך כל מי' בעזב' וועוד טע' בגול שכתוב במשנה שם' קרמיין ופיג'ה לפטולים למי' החטא כי הם מי' בעזב'ים והם השבו סכמו שהה פטול למי' החטא א' כי זה גם לא מכך, אך יש' חילוק כי למ' החטא ציר' מים' חיים אך לבני השורל לים' מכם'ים ובאותה שעה גורו שתלמידי לא' יורה אלא א' נט' רשות מרוכב.

נהוגה בר אמי הגיא ממקום שם ורשותם להטוט חיטט בפסח אמרו לו הר' ר' נני מזרן מצא כאן שענינו שתלמיד לא יורה הלהכה במוקם ורכו אלא א' הוא ר' וחוק מננו י' פרשיותו כנגד מהנה הקבאות אמר לו ר' יודה והוא שוהו א' זענין ר' חנוך ראה אדם ביטת הקבאות אמר לו האם איןך בן איש פלוני הכהן אמר לו שכן אלא שבוי היה גבה עיניים ונתק עיני בגורושה וחילון. ראנין ליל שמעול רשות לחץ שנגנו לרב להורות חוץ מכברו, וליחסתפק אם מעיל ורשות על תנא, וליחותה מה שאמור ר' יוחנן לרב שנמן אמר אלה אתה ברשותינו דע שתבא אצלינו. ר' י' אמר את דבריו שמאול לעיל שענין שדנו ר' דין אלא טבב' ד' החוץ והקשה לו רבא מה מה שענינו שאילן שטבב' שדנו מוכים או שענין מהחיבים ואחד אמר איני יוד' יוציא הדינים ולכבודה מספק שנים כדורי שמאול, ויש לומר שם הם רודו לדין על דעת שהם שלושה אך שמאול דבר כישובו על דעת שישם בלבד, ובבא הקשה שענינו שרשב' א' אומר שהדין בגין' ופשחה במשנין ופה כפ' פושה מכח הדין שטבב' שדנו יוכלים הבעיל דיניהם לחזור בהם שוויי ישועה שרבה אין טבב' הדין יוציאו חזרו בהם

דך זו לאין לומר שרבען הולכים על קלקשוו מרי אבחו אמר שניים שדנו לדברי הכל אין דיים דין ר' יש לומר שאין לקלקשוו מרי אבחו על שמואל.
ר' אבא הקשה לר' אבחו שנינו שאם אחד דין וויכא את הוכאי טימא את הטהור וטירח את הטמא מה שעשה עשו יישלם מביתו א'כ מספיק אחד, ויש לדוחות שמדובר שבכלו עליהם בדין תורה, ורב פפא שאל את ר' אבא מהה היה הטעות אם נארם שהוא טעה בדבר משנה הר' רב שתה במשם רב טעה בדבר משנה הזה, ויש לומר שהטעות הרבה בהשיקול הדעת ומברא רב פפא גנון שללקו שני הנאים או אמוראים ולא נפסקה ההלכה כאחד מהם להלכה פוסקים כאחד מהם והוא עשה אחרות.

**לכארה נחלקו תנאים בזה שנינו שר' אמר שביב' ציון הוא בגין וחכמים אומרים פשרה ביהיך
ולחכמים ואם נזכר תלכ' ע' מקשים פשרה לדין ע' סובר שדין הוא דוקא בגין ולוחכמים
אפיקו בשים כדברי מורה מאול, ויש לדוחה שלכל' ע' דין בגין ונחנקו שלר' מושב' פשרה לדין
ולוחכמים לא כדברי פשרה לדין, וכארהו יוצא שיש ג' שיטות תנאים מושב' דבר' וב' וב' כ' ב' כ'
אפיקו ביהיך, וב' אחא בר רב איקא ויש אומרים שר' ימא בר שלמיא אמר שהסביר פשרה
רב' סובר שאפיקו ביהיך וזה השקב' ממורו שעש' היה עדים על' כ'.**

וב' ערך מכחיה בשיטה לא צורך קון שא' כי למד שצווין ג' יספיקו שנם עם קון, ואילכה
פישרזה ציריך קון.

שנו בבריטניה שכמו שהדין בגין כך ביצוע בג' עמוד באחד שנגמר הדין לא רשותם לבצעו,
ר' א' בנו של ר' יוסי האגללי סוכב שאסור לבצעו והבוצע הוא חוטא והmercark את הביצוע הוא
מנאיו ומן מושה בוצע ברוך ניאץ' ^{ר' אליא' יעקב ניאץ'} את ההר כמה שותבו כי המשפט לא כלוקים
הוא וכן אמר משה יקבר הרים אין את ההר אמר והוא אהובו וזרך שלום ישם שלום בדור
אדם להזכירכו שכתובות התורה בפיו וועללה לא נמצא בשתיו שלום ובמשורר
הן' אמר ורביהם השיב מעוזן ר' א' אמר שם גול סאה חיטים וחתנה ואפקה והפריש ממנה
חללה כייד הרא יחול לבך והוא קורא מנץ' לעלך זה אמר בוצע ברוך אצ' ר' יוס' אמר
שבוצע נאמר כנגד הורה שכתובות ואמרוד הורה לאחוי מה בעץ נחרוג את המברך ואת
יהודה אנגאץ' כו' שכתובות בוצע ברוך אצ' ר' יוס' העש' קון סוכב שמנזונה לבוצע
כמו שכתובות אמרת ומושט שלום שפוץ שעדריכם וורי כי ששתת פון זילום ואם שיש לשלום
אין משפט ורוק ע' ביצוע נעשה משפט עם שלום וכן נאמר בדור יהיה ודוד עושה משפט
זרכזקה והרי כי שיש משפט אין זרכזקה אם יש זרכזקה ימ' משפט אלא שhortה אוועה משפט
עם זרכזקה ע' ביצוע' ו' שאס' ביצוע' למד את הפסוק בדור שאור השוא דן ר' וראיה
שהדעתן קיביל מביתו של ר' רבי הקשה מדוע כתוב בפסק שודע עשה זרכזקה לכל עמו ויש
שועני קיביל מביתו של ר' רבי הקשה מדוע כתוב בפסק שודע עשה זרכזקה לכל עמו ויש
לחבר שעשה לאננים ורבי מפרש שא' שלא שלם מביתו וזה משפט לאחד שהחיזר לו ממוני

רזכקה לרשיון שלוא ושרוא הגול בגדה. ר' ש' בן מנאיה אמר בא פריך שנין לדין קודם ששתחemu דבריהם או אפילו אם תשלם לך עדיין אין יודע להזכיר נטהה והזין יכול לומר להם צאו ובצערך אך אם שמעת דבריהם אתה יודע להזכיר הדין נתנה אינך רשאי לומר להם בגין שכתוב פטור מים בראשית מדין ולפמי חתימת הריב ונטו שקדם שהותגלה הריב אתה יכול לנוטשך אך אחר שהותגלה הריב אין יכול לנוטשך.

פסוק מפורש כאשר ומן לא כוונת עולא לבאר מפני שעדים זוממים ליקום שכחוב והצדיק את הצדיק ואלה כוונת הרשות ואלה כוונת הרשות שאמם עדים השבזידקו צדיק ובאו עדים אחרים שהצדיק את הצדיק אוווערין עליון העדים לכך והיה אם נוכח רשות ואלה כוונת קונה עולא לבאר מפני שעדים זוממים ליקום שכחוב והצדיק.

השנה של האספפו את הרוגי המלכות. שננו בבריתא שלא מערבים שנה אלא א"כ ירצה הנשיא והוא מעשה שר'ג החל ליטול רשותו שלטונו אחד בסוריה והוא הת��ב ויעירו את השנה על מנת שירצה ר'ג וכשבא ר'ג אמר

ששל תחפופה היי שמחהש נואר תקרון.
שנונו בבריתא שכביל ג' ארצות מערבים את השנה יהודה ו עבר הירדן ו גליל על שניים מהם

שנו בברית החדשה שרך יהודיה מערבים את הנשים ואם עברו בגיל מעוררת וחנינה איש אוננו שכחוב לשכננו תחרשו ובאות שם שכל הדורישה שלך תהיך רק במקום שכינה. שנון בברית החדשה שמערבים את השנה רך ביום ואם עברו בלילא אינה מעוררת וקידוש החדש הוא לילם חגיגו והחג השחדת תחכשה זו והראש השנה וכותב בהמשך כי חק לישראל הוא משפט של בני ישראל וגו' יושבב וגו' רצוי בירוחם הגדיל הדרישת הארץ ברא בירוחם.

בר קפרא דרש מניין מה אמרו הוו מתניאים בדין שכחוב לא תעה בעמלות על מזוחי וכמוון לך ואלה המשפטים אשר תשיים, ור' א אמר שאסור לדין לפסיע על ראשי עם קדש שכנס אחר שיכלום יושבים שכחוב לא תעה בעמלות ואח' כ כתוב ואלה המשפטים ומה שכחוב אשר מושם ולא כהורא אשר תלמוד מאריך רימחה או ר' חניה או ר' בר בא שזה אמר על ליל החינניות, כיישר ואבר הונאן אמר החז"י ל' את כל הכתוב מיל של מכת מזרות ציוועה של מלך קיסר שופר צל נזרוי סנדול של חליצה, ור' יוחנן דרש בפסוק ואצוה את שופטיכם בעת התקיא הכוונה למילך וציוועה שהיה וורי בהם.

ר' חנינא דרש בפסוק **שמעון בן אחיכם** שזה אזהרה לב' י' שלא ישמעו דברינו בעל דין שלא בפני

בעל דין, וזה גם אוזהרה בבעל דין שלא לטאים דבריו לדין קדרם שבא בעל דין יש לר' שמען בין אחיהם, ובו כהנה למד את זה מהפסקו ל' תאש שמע ואנו נזכיר כאן רקו לא תשייא. ר' דרש בפסוק ושבחטם בדרכם שיש לזכר את הרין ואח' ח' להזכירו, ומה שכתוב בין איש ובין אחינו אמר רב הירושא אפללו בין ירושה של ר' ירושה ובין ג'ו אמר רב הירושא מלשון מגורים אפללו בין ירושה של תנור וכיריה. י' ירושה דרש בפסוק לא חכרו אלא יכירה אם הוא אהבהך ו' אמר לא תכברך אם הוא שונאנך. בועל האכטניא שנ' רב בר הגיע אליו לדין ואמר לר' הרין אתה אורח אמר לו כן אמר לי יש לי דין אמר לו רב אני פסול לך. ז' חמ' אמר רב כהנא שיזון אותו וורה רב כהנא שהוא גס בו מחמת קרבתו לר' אמר לו רב כהנא אם אתה עצמאי מותב ואם לא איי יציאתך תא רב מאנן. ר' דיל' בפסוק��' בגדר תלשען שדין פרוטה היה חביבך עדין מהנה ואין לומר שכורונה בשיעין ופסוק לאמיתו שא' כ' זה פשט שאן חילוק אלא הכוונה שלא יקרים דין מהא לדין פרוטה.

"ר' חמא בר חנינא דרש בפסוק לא הגוורו מפני איש כי המשפט לאלוקים הוא שאמר הקב"ה שלא וברשותם נולטים ממן אחד לשני שלא בדין אלא שהם מטירחים אותו להוכיח ממן לעלוי מה שנחוב ותדבר או שירקש מכם אמר ר' חנינא או ר' יאשיה שמשהגע על כך שכחוב בכנותו ללחופר ויקבר משה את משפטן לפני ה' ר' עז' בר יצחק אומר שלא כתוב ואשמעיכם אלא ושמעיתנו והינו אם אני יודע טוב ואם לא אלל ללמדו אלא יש לדרכו בפסוק כמו שנשנינו שרשותה נחלות היה ראייה להחכמת ע"י משה רבינו אלא שוכן בנות צילוף דשו שהיא כתוב על דין פרשנת מוקושת ראייה ראייה להכתיב ע"י משה אלא שהתחביב המקושט וזה נכתב על ידו שיגולות הרבה הרבה ע"י היירון ורבנן ע"י רבנן

בפסקן אדרת כתוב ואצזות את שופטים בעת הארץ עוד נאמר ואצזות אתם ארכם בעת הארץ ואמר ר' יא בשם ר' שמלאי לומדים מכאן אורה להזכיר שיחיה עליהם אימת הדין וזההה לדין. **шибולו** את הצירור ואמר ר' חנן בשם ר' שבתאי שהשעור הוא כאשר ישא הארון את הינוק. **כתוב** אצל הצירור ואמר ר' חנן כתוב ואצזות כתוב ואחתה תבאי אמר ר' יוחנן שמשה אמר ליהושע אחת והזקנים שבור עמן והקב"ה אמר יוחשע טול מקל והכה על קדרם שיש לך דבר וחינוי מהיגי אהד לדור ולדור. **שנינו** בבריתא שויימון בג' ואין לומר של ברכת הזימון שהרני שיש ברייתא אחרת זימון וברכת זימון בג' ואין לומר שהבריתא מפרש מהו זימון ברכת הזימון כי יש בראיתא שפרש טרתו זימון בג' ויש לפחות השוכונה לדימון לדין כמו שאמר בא שם ג' **דינים** שיטבים ואמר אלהילך ב' ד' בשם אחד לא אמר כלל עם שיטם בא שם قولם וכל זה חז' מיום הדין אין ביטום הדין אין בה חזון. **יע' ר' רב וחדרא** שלח לר' בר יעקב שילמד אותו בכמה דינים קנסות, אמר לו הר' שנינו דיני מוננות בג' אלא הוא הסתפק אם יחד מומחה דין דיני קנסות או לא אמר לו שנינו תשומני כפל ר' וה' בג' ואין לומר שהרונה לוי' הרוותות אמר איבך אמר רב בשם רב בג' שעשרה הדיוותות פטולים לדיני קנסות לאיל האמתנה מדברת על מונחים ובכ"ז צידך דקאו שלושה. **לחכמים** מוציאים שם כב"ג י"כ כי ש' ב' ר' יונתן ונשאר עולא שנחלהו אליהם הושבשים. **ולען** לכ"ד בשחרורו של מסיק ג' ש' 'ולען' לא וושבשים בלען ולהחכם מושבשים. **ובבא גומר**

שלבו'ע לא חוששים למלון ותחלקו אם חוששים לבכורות של האסתיוטים ובוגר נאנסכו'ג לדון דיני נפשות וההתפו'ו ואמר לחילקן שידונו לו דיני מוניות, עמדו בו ולחקשות מבריתא שכמהים אמורים אטס בעטו ממן דינו ב' וב' ואם תבשו נפשות ידו בכ' אלבואר ליברן לבאר שאם TABען תבשו נפשות חילקה גם על הממון ציריך כ', אך לעולא קשה ורבא אמר שראה הארי שבחורה הדיאר ארכין פרישו' שמובור שהעלול הקשה עדים שיזו'ה והאב ברא' עדים שהזימו את עידי הבעל ואם בא' לגבתה ממון מהבעל דיים בג' וכשדיים נפשות דנים בכ'ג, ואבוי' מאבר שלכו'ע חוששים ללו' ולכבר של הרשונים ומדבר שהתהוו בדם וכמו שהקלקו בבריתא ששאר חיבר' מיתה שบทורה לא' מרים אלא בעדרה עדים והתראה ויודע'ו שהוא חיבר' מיתה ב'ג' ו' יהודה סובר שצרכ'ים להודיע' באיזה מיתה הוא נהרג, ורב פפא' מאבר שמובור באשיה חיבור' והקלקו במלחוקה ר' יוסי' יהודה ורבנן שר' יוסי' סובר שהתראה לא ציריך התראה כי ציריך התראה רק להבחין בין שוגג

דַּף ט' ברא שהתו רבו מלוקות אך לא מיתה ונחלקו במלוקות ר' יeshמעאל ובנן שנינו מכות ב' ג' ו' שמעאל מכות ב' כ' ג' רביגא מבאר שמדובר שנמציא אחד מהutherfordים קרוב ואס פסל ונחלקו במלוקות ר' יוסי ובנן לדעת ר' ע' שנינו שר' ע' אמר בפסק על פי שניות עדים או שלשה השוליש לא בא אלא להחמיר עליו שדיינו כמו העדים האחרים ואס נך גענש הנטפל לעובי עבריה כעובי עריה א' כי שנטפל בלהו העדות נך כ' גם נמציא כבושה מצתה, כמו שיטים א' נבכז מהם קרוב או פסל בלהו העדות נך כ' בין דני נפשות אחד מהם קרוב או פסל עדות בטלה ואפלו מה שכתוב עדים, ר' יוסי סובר שהו רק בדין נפשות אך בדין מנות העודת תקניתם בשאר העדים ובוי סובר שאין הילוק בין דני אחים שראו באחד שהו הגה הטענה העודת, עד' ליל שעלה ר' ר' מ' והתקנים כבשורה בהם ואילו העדים האמ' עדים ר' יוסי שנרגז ר' אם הוא מפה למלוקה ר' יוסי שנרגז ר' אם הוא מפה העדים שכובע על פ' אילו העדים ר' יוסי שלכן זה ר' דני נפשות ולא בפ' העדים להחמים זה דני נפשות, עד' ליל שמדובר שהוכחשו העדים בבדיקות ולא בחיקיות ונחלקו ר' ר' מ' והתקנים כמלוקות בגין ר' וכאי שנינו שב' וכי בדק בעזקי' תנאים והוא פסל עדות

ונפשם מה הכהחה ברדיקות.
רב יוסף אמר שאם הבעל הבית שונתה והאב הביא עדים והזינו את עדי הבעל נחרה ונחלה ולא משלמים ממנו ואם הבעל הביא עדים שהזינו את עדי האב הם נהרגים ומשלמים ממנו מיריה לעדים וממן לבעל שרוץ להיביר מוקן.

עד אמר רב יוסף שאם אדם רבעו באונס הנאנס מצטרף עם אחר להרגו אך אם זה היה לרצון הוא רשע ופסול לעודות שהתורה אמרה אל השת רשות עד, ובבא סובר שאדם קרוב לעצמו

וainsi יכול לפסל עצמו לעדרה בדברין.
דף ו' ובא אמר ששהל מertzחך טעם אשר שפלוני בא על אשתו להרגו אך לא להרגה וככלורה מה חדש בזאת רבא הרוי שמלחקים את דבריהם מודדים כבר מהמקרה של פלוני ובעני ויש לומר שההדרישת הוא שלא אמר שלא אומרים אדם קרוב אצל עצמו אך לא אשתו הוא קרוב והוא פסול, קמ' שוגם באשתו ואומרים פליגין דיבורי.

עד אמר רבא שאם מעדים שפלוני בא על נערה המארוסה והורו נהרגים אך לא משלמים ממון כי הם לא מעדים נערה פליגית אך אמר שפלה בא על בתו פלוני הם נהרגים ומשלמים ממון מירה לבועל שרצו ליליכו וממן כי בזו הפסידה את תחבורתו.

עד אמר רבא שאם עדים מעדים פלוני ובע שור והווים נהרגים ולא משלמים ממון אך אם אמרו שורו פלוני מותה לארון פלוני וממן בבעל השור וככלורה קשה מה היוזיש משמוכה זהה יש לנו שרצו להבנה אבל אין מה שבודה הסתפק בשבעול השוע עצמו אמר פלוני ובע שורי האם אומרים שאדם קרוב אצל עצמו אך לא אצל מונו או שאומרים שאדם קרוב אצל מונו ואח' כ' פשט רבא שאדם קרוב אצל עצמו אך לא למונו.

רב הגאון אמר שמכובג' למידות מהפקות ושפטות שנם ואן' ב' שקל מוסיפים עליהם עוד אחד, קרי שה' שא' כ' סוטף שכחוב והצדיקו וזהennis שינן וא"כ י"ש כאן י' יש לומר שמהഫום וואציגו לממדים דרבינו עלייא שאלר רמן לעדיים וממן נגנו, וככלורה הוא